

Beke Sándor

A felidézett város

Klárinak

1

ESTEFELÉ A TRÓPUSOKON

kerestelek a szülőföldön,
a mediterránon,
az ekvatoriális övezetben,
hogy végre még egyszer
megtaláljalak
Livingstone földjén,
afrikai magányodban...
emlékszel-e,
mikor Kleopátra túje
meggyújtotta a szavannát,
s az őserdők felé,
a szavannatűzben
bajtársakként
rohantunk a leopárdokkal?
emlékszel-e?
megszelídített
vízilovak mellett ültünk,
a tó vizén,
tündérrózsák levelein
aprópénzek lapultak,
„szerencsét hoz” —
azt mondták,
hát én is dobtam
egy jó marékkal a levelekre,
a tóba,
hogy biztos legyen a
szerencsém...
a távoli parázs
lassan kialudt,

néhol
kínjában még pattogott
egy kicsik,
de a vízen túl
már pálmák legyeztek,
mikor megfújta őket
a trópusi szél —
csimpánzok,
banánt dobtak elénk
mi csak mosolyogtuk,
hogyan nem értették,
miért vagyunk itt
Livingstone földjén,
miért nem fekete a bőrünk,
miért nem bántanak
minket a vadak,
miért nyílnak virágok
vinilin kis szatyrodon,
miért bordópiros a
lábaidra feszülő nadrág,
miért van neked
hímzett kis blúzod
s cérnára fűzött apró
műanyaggyöngyöd;
esteledett...
csak mi voltunk
még a trópusokon,
egy ébenfa padon,
sötétzöld pálmafa alatt,
mikor belépett a
trópusok termébe
Afrika üvegkapuján
nagy kontinens-kulcsával a
trópusok őre,
a kék sapkás,
szemüveges,
bajszos öregember,
hogyan kitelepítsen
mint idegen megszállókat,
nem fegyverrel, hanem
szép szóval:
„nézzétek,

gyerekek, a
galéria-erdők fölött
már nyugszik a nap,
Afrika aludni készül...”
kint,
Afrika partjainál,
úgy nyolc óra körül,
egy barna szoknyás
falusi öreg néni
a mediterrán Európától északra,
a botanikus kert bejáratánál
virággal kínált,
nem trópusival
hanem kerti virággal...
tudod,
úgy szégyelltem
magam előtted,
annyira szerettem volna
Afrikában virágot
adni neked,
annyira szerettem volna
Afrikában
elefántcsontnyakláncot
adni neked,
annyi mindent szerettem volna
Afrikából neked,
hogy szégyeltemben
ettől a falusi öreg nénitől
egy csokor kerti rózsát vettem,
te úgy örvendtél,
mintha Afrikából hoztam volna...
este volt már...
a botanikus kert
bejáratánál álltunk,
dobolva,
suhancok zenéltek valahol...
mi azt gondoltuk:
egy afrikai falucskában
meleg tábortűz mellett
bantu négerek énekelnek...

2

ISMÉT

kedvesem,
csak az egymástól távolodó
vonatok fülkéiben
érezzük igazán,
hogycsupán a
gyermeki gondok,
a pontos időre
megszabott találkozások,
az óriási titkok
s a pici, keserves
sírások kísérik minket
Európa bulvárijain,
két végtelen közé zárt
lehetőségeinkben,
hogylegyen, amit
fölbolygasson
annyi év után a
mi közös útitársunk,
a láthatatlan idősobrász...
így hát, kedvesem,
megmaradnak a
megszokott helyükön a
tárgyak:
a fekete márványkövek,
a rothadó kis fakeresztek
a temetőben,
hogylegyen újabb vallomások
díszletei legyenek
narancs-akvarell
szürkületekben
minden rügyként
kibontakozó szerelemnek,
megmaradnak a
levelezőlapok
annyi igazsággal,
és megmaradnak az
asztalkán a poharak,

melyek mélyében
belefeketedett már a bor,
s a hamutálca, mely fölött
legelőször érintettem meg a
kezed, marad a falon a
festmény
s a cérnásdobozban a
mellényedről leszakadt
fekete gomb,
és meglátod,
marad az a nagy állomás,
melyet csak nemzetközi
vonatok ablakaiból
láthatunk átutazóban
ismét...

(1983)

Kiadványaink

Az Erdélyi Gondolat Könyvkiadó gondozásában
2012-ben megjelent:

